

VEDNEMĚSÍČNÍK

Z D A R M A

studentské nekritické noviny

www.vednemesicnik.cz • redakce@vednemesicnik.cz • @vednemesicnik

3/ říjen 2020



Drazí čtenáři,
doufáme, že po netradičním a divokém jarním období jste si prázdniny užili a pořádně si odpočinuli. My jsme nezaháleli a připravili jsme si pro Vás nové číslo VedněmėsíčnÍk. Zároveň u nás došlo k tradičním personálním změnám a stejně jako se ze dne na den mění opatření, změnily se tváře celé redakce, kterou nyní vede Dominik Machula, Šárka Brunclíková a já.

S novými šéfredaktory přichází i zajímavé novinky, které jsme už také pro Vás stačili připravit. Pokud Vás zajímá, o co jde, nezapomeňte nás sledovat na FB VedněmėsíčnÍk, či naši instagramové stránce @vednemesicnik, kde budeme postupně přidávat informace.

Nyní už ale k samotnému číslu. Na co se tentokrát můžete těšit? Třeba na článek o vernisáži k nově vymalovanému podchodu u budějického nádraží. Také budete moci nahlédnout za oponu letního kina Háječek, či si zrekapitulovat léto v Žižkárně. Kromě toho Vás seznámíme s člověkem stojícím za oblíbeným festivalem Literatura Žije, či nadějným hudebníkem Martinem Kajabou. Je toho ale mnohem více, stačí jen prolisťovat.

Za celou redakci doufám, že se Vám nové číslo bude líbit a přeji pohodové čtení!

Natálie Malcová, šéfredaktorka

Česobudějovické letiště – brzy v plném provozu?

V roce 2005 byla založena Jihočeským krajem a městem České Budějovice společnost Jihočeské letiště České Budějovice a.s. Jejím účelem byla správa letištního areálu a zajištění provozování letiště. A vypadá to, že by mohlo brzy zahájit plný provoz.

Areál leží v obci Planá, asi 6 km od centra Českých Budějovic. V současné době má statut veřejného vnitrostátního letiště a neveřejného mezinárodního letiště. Modernizace areálu, největší investice Jihočeského kraje, které nakonec vyšla na něco přes 1 miliardu korun a trvala přes 13 let, proběhla vlastně jen kvůli tomu, aby letiště mohlo požádat Úřad pro civilní letectví o certifikaci, která jej povolí na veřejné mezinárodní letiště.

Co to však znamená pro jihočeské občany? Naděje, že odsud budou odlétat na dovolenou pomalu uvadají. Zájem o pravidelné spojení totiž projevila jen jedna nízkonákladová společnost na spojení České Budějovice – Dubaj. Dále se uvažuje o zřízení charterových (nepravidelných) letů do destinací Řecko a Turecko. Ovšem dosud neexistují žádná konkrétní domluvená pravidelná spojení. Předseda jihočeské ODS Martin Kuba uvedl: „Neslyšeli jsme jedinou vizi, co vedení Jihočeského kraje chce s tím letištěm udělat. Bohužel ale začíná směřovat k tomu, že toto vedení tu chce udělat nákladní letiště cargo. Takže nad hlavami česobudějovických občanů,

místo toho, aby odtud odlétali na dovolenou, by přistávala nákladní letadla. A to je podle mě něco, o čem nikdo jihočeským občanům neřekl.“

Mnoho lidí se domnívá, že jsou oba dva na místě. Tomáš Bouzek /TOP 09/, zastupitel a radní města České Budějovice, se obává, že samotný provoz letiště bude nezbytně ztrátový. Objevil se také názor, že si budou letiště České Budějovice a letiště Linec, která jsou od sebe vzdálena jen asi 100 km, nezdramě konkurovat. Hejtmanka Jihočeského kraje Ivana Stráská /ČSSD/ veškerou kritiku odmítá. Tvrdí, že v horizontu 5 až 10 let letiště bude velmi významným a důležitým místem pro rozvoj Jihočeského kraje. Kraj také sází na to, že bude svůj 300 hektarový areál pronajímat firmám. V pátek 26. června 2020 se kraj stal výhradním vlastníkem letiště. Podle hejtmanky Stráské to výrazně zjednoduší všechna důležitá rozhodování. Město svůj padesátiprocentní podíl prodalo za 6,5 milionu korun. Tato částka je výsledkem ročního vyjednávání. Uvažuje se, že se areál rozšíří o leteckou školu, parkoviště s kapacitou až pro 97 kamionů a možná i o hotel.

Teď už můžeme jen čekat na konec tohoto roku, kdy by podle všeho mělo letiště zahájit plný provoz. Kdy a jestli vůbec odtud budou odlétat Jihočeši do zahraničí, je ovšem stále ve hvězdách.

text: Lucie Procházková

Literatura Žije očima organizátora Šimona Leitgeba
více na str. 4



Noc žvástů, aneb Pecha Kucha Night
více na str. 6



Jak se žije v Žižkárně?

více na str. 6



INOVACE PODCHODU

Podchod u nádraží. Jen málo lidí si ho donedávna dokázalo představit jinak, než jako špinavé místo, kde člověk hledá symbol vlaku, ukazující směr nádraží. Umělci stihli během týdne naprosto změnit charakter starého podchodu a přinesli svěží atmosféru do zanedbané části města.

Tento „upgrade“ rozšiřuje kulturní prostředí v celé této oblasti, čemuž napomáhá i Žižkárna s jejím nedávným otevřením veřejnosti. Jaké úsilí muselo být vynaloženo a jak je vůbec možné, že z místa, dříve označeného za „opuštěnou díru v zemi za miliony“, s mdlými žlutými stěnami, se stala největší streetartová plocha Českých Budějovic?

Naposledy byly vnitřní prostory podchodu pronajímány v roce 2017. Kolem té doby se o podchod začal zajímat i Budějovický Majáles a měl snahu o jeho oživení například v podobě underground koncertů. Až letos se začalo mluvit o streetartu. Shodou okolností se ve stejném čase přenesla správa podchodu z Mercury na město a díky tomu, se tu objevila možnost. Možnost, které se Budějovický majáles chytl s plánem využít jednu stěnu. Mezitím však vznikla diskuze o využití celého prostoru, protože jediná stěna by ve výsledku charakter podchodu moc nezměnila. Během chvíle se vytvořila skupina umělců, kteří měli zájem, se do projektu zapojit. Peníze vyčleněné

Budějovickým Majálesem by zdaleka nestačily na zaplacení výmalby celého prostoru, a tak Lucka Mačí z týmu BM vytvořila projekt, obsahující grafické návrhy možného vizuálu podchodu, který následně prezentovala městu. Město projekt odsouhlasilo a vypsalo objednávku na realizaci projektu, která finančně pokrývala barvy, spreje, štětce a prostředky na odstranění reklamních plakátů, nikoli však honorář umělců. O to víc bychom si měli něčeho takového vážit.

Po administrativní stránce bylo tedy vše konečně vyřízeno, tím pádem se mohlo přejít k samotné tvorbě. V rámci Majálesového týdne začala na stěnách vznikat neuvěřitelná díla, využívající různé způsoby malby, styly a barvy. U vstupu z Lannovy třídy vás uvítá obraz 3D želvy. Když se přemístíte na správné místo, naleznete i webové stránky odkazující na problematiku zraněných želv způsobenou odpadem v oceánech. Prohlídka pokračuje přes část bakalářské práce a hádankou v jednom. Jenže na její řešení, jak řekl autor, zatím nemáme šanci přijít. Hned odnaproti na vás koukají jezevci oblečení do teplákových, za rohem si můžete prohlédnout projev vnitřního světa, abstrakce a setkání dvou umělců na jedné ploše. To zase kontrastuje s realistickým vlakem na protilehlé stěně, takže ať máte jakékoli preference, vždy si přijdete na své. Na závěr nás vy-

straší krize dnešního světa jako uschlé lesy, žlutá pole a další. Všechny malby jsou doprovázeny dílem týmu Budějovického majálesu a vzpomínkou na letošní ročník v podobě naspřevovaných názvů třech škol. Do podchodu si zajděte sami, jelikož každého z nás zaujme něco jiného.

Co se týče budoucnosti, je zde několik možností, ze kterých stojí za zmínku jen jedna. Lucka s umělci se snaží o vznik galerie, jejíž existence by zabránila znehodnocení celé dřívější práce a otevřela široké možnosti využití podchodu. Začínající umělci by byli konfrontováni přímo s názorem veřejnosti, což může být klíčové při jejich uměleckém rozvoji. Možnost instalací, bez ohledu na počasí, workshopů a výstav v prostorách bývalých krámků by byla příjemnou příležitostí pro dlouho zanedbaný podchod.

Jedinečnost projektu vyplývá zejména ze spolupráce s městem. Není obvyklé, aby města dávala takovou důvěru mladým lidem, což se dá považovat jako malé vítězství na cestě k dalším podobným spolupracím, a jak se ukázalo na vernisáži, nemusí to nutně být jen mladí. Akce se snaží o vytvoření místa, kde se budou objevovat lidé se zájmem o kulturu nehlédě na věk, preference a vlastně nehlédě na cokoli jiného.

text: Katka Rosenthalerová
foto: Kuba Zeman



Roušky všem

Nedávno jsme se dozvěděli, že ministr zdravotnictví Adam Vojtěch odstupuje ze své funkce a nahrazuje ho Roman Prymula. Obecné mínění na tuto situaci je smíšené, ale u studentů byla jedna otázka jasná, „Jak to teď bude se školou?“. Ať už patříte mezi zastánce „klasické výuky“ ve škole nebo jste zoufale čekali, kdy už konečně až nás zase „zavřou“, bylo nám všem jasné, že situace je neudržitelná a s výměnou u ministerského vesla na sebe změny nenechají dlouho čekat. Jenže.

„Nevím,“ zněla Prymulova odpověď na otázku, zda se máme připravit na přísnější protiepidemická opatření. Opravdu odpověď hodná politika, už méně generála nebo věhlasného epidemika.

„Nevím“ ale rychle nahradilo „Zavíráme krám“.

Roušky máme stále na nose, zavřely se bary a restaurace, divadla, krátce po nich i školy. Máme se ale čemu divit? Za poslední dva týdny se denní nárůst nakažených stabilně držel v tisících a náš aktivní počet nakažených je dvakrát větší než v sousedním Polsku. Jenže Polsko má téměř čtyřikrát více obyvatel než my. Tudíž jsou tato tvrdá opatření více než očekávatelná.

Prymula již vyjadřoval, že školy zavírat nechce, a stal se pravý opak. Ačkoli se máme do lavic vrátit 2. listopadu, může být nakonec vše úplně jinak. Zpoza monitorů v našich pokojích se na sebe budeme třeba dívat až do Vánoc. Ale bez roušek. Aspoň si budeme rozumět.

text: Dominik Machula



Sedmdesátileté Letní kino Háječek jde pořád s dobou – rozhovor s Milanem Plevou

Háječek je již od padesátých let jedním z oblíbených míst obyvatel Českých Budějovic a jeho okolí. Letos se ale v letním kině mnohé změnilo. Ať už jde o změny ve vedení nebo v chodu kina samotného. V uplynulých třech měsících jste do kina mohli zavítat kvůli filmům, koncertům, divadlu či dobrému jídlu. Vedle oscarových filmů jste mohli vidět premiéry i umělecké filmy mladých režisérů. Milan Pleva je jedním ze čtyř nově vybraných provozovatelů Letního kina Háječek, který nám poskytl rozhovor.

Kdo za projektem stojí?

Letní kino vedeme prvním rokem společně s Kristýnou Novotnou, Danielem Habrdou a Radovanem Moserem, s kterými jsme založili Asociaci jihočeských audiovizuálních tvůrců.

Proč jste se rozhodli jít do výběrového řízení?

Všechny nás spojuje láska ke kultuře a Háječek byl perfektním místem pro realizaci našich představ, poněvadž nám přišlo, že nestrádal jen po vnější stránce, ale i z hlediska dramaturgie. Minulé roky byl areál pod vedením Kina Kotva a v květnu se rozhodlo, že letos budeme promítat my.

Jaké největší změny v kině nastaly?

Jednou z hlavních změn byla vizuální stránka, která lidi osloví a s tím spojená komunikace s diváky a možnost si lístky zakoupit předem. Dále jsme se zaměřili na různorodý repertoár od klasik po umělecké filmy. Co se týče hmotné stránky, tak Háječek má v budoucnu plánovanou významnou rekonstrukci. Zatím jsme přispěli bistro, které je pod vedením Petra Kliky a společně s dobrovolníky jsme kompletně uklidili a připravili kino na sezónu, což se nám nakonec podařilo, i když jsme na to měli pouhý měsíc.

Co se nejvíce pokazilo?

Nejhorší asi bylo, když nám těsně před promítáním filmu vyhořel zesilovač a promítání se muselo zrušit, anebo když kvůli zvučení živé hudby nefungoval zvuk a diváci museli počkat 45 minut. Za všechny zkušenosti jsme ale rádi, protože tak budeme moci předejít možným komplikacím do budoucna.

Co považujete za největší úspěchy?

Diváky nejlépe hodnocené večery byly rozhodně ty tematické, během kterých neprobíhalo pouze promítání filmu, ale i tematické občerstvení a živá hudba. Velkým úspěchem jsou i koncerty kapely Kryštof a Leoše Mareše, který letní kino hned při prvním promítání navštívil jako obyčejný divák a rozhodl se prostory využít pro svůj koncert.

text: Karolína Irrová
a Eliška Anna Kubičková
foto: Jan Luxik



Na tahu aneb staň se také hrdinou

Projekt s názvem Na tahu již přes půl roku baví své fanoušky a hráče RPG her díky vlastní internetové show vysílané každý čtvrtek. Propaguje sociální interakce skrze hraní hry Dungeons & Dragons, zkráceně také DnD, a jiných. Na konci srpna jsme měli možnost vidět naživo tým stojící za tímto nápadem na jejich vlastním festivalu. Tajemství vzniku Na tahu a již zmíněného festivalového dění nám objasnil jeden z členů – Daniel Habrda.

Uspořádali jste vlastní festival. Jak vznikl a na co jste se mohli těšit?

Fest Na tahu byl obecně takový spontánní nápad ve smyslu: „Pojďme to udělat, tady nic takového není.“ Tak jsme na konci července naplánovali na konec srpna dvoudenní festival. Začali jsme shánět věci, program atd. Byly tam různé přednášky, exhibice ze světa fantasy a her, různé sály, do kterých jsme pozvali spousty různých lidí. Přišel tam hrát i lokální famfrpálový tým. Ten základní kámen byl, že jsme vlastně chtěli hrát živě DnD. Cítili jsme, že už na to máme dostatečnou fanouškovskou základnu, aby to nebylo trapné. Tak potom každý někoho přitáhl a bylo to. Pak to tak nějak hezky organicky vybobtnalo ve festival plný různorodé zábavy, kde tam byla i různá hromada deskovek, to bylo domluvený s domem dětí a mládeže, kde mají kroužky deskových her a jiné.

Budete chtít hrát naživo častěji?

To je cíl už od začátku. To chceme vlastně všichni, ale máme to komplikovaný, protože máme lidi až od Děčína, některé z Prahy, Budějovic, Ledenic. Takže vždycky to děláme jednorázově při nějakých příležitostech.

Jak jste se k samotnému projektu dostali?

Dostali jsme se k tomu vlastně rok zpátky, než ten projekt celý vznikl. Dříve byla skupina Drakoviny, ta se rozpadla, a dva členové – Jiras a Flowee – v tom chtěli pokračovat. Vymyslel se nový název a sháněli někoho dalšího. Já jsem čas neměl, ale pomohl jsem jim právě na jednu jednorázovou hru, co jsme hráli, jenom jedno dobrodružství, takový výkop do tmy. Pak přišla korona, všichni seděli doma, nikdo neměl co dělat, a tak se navrhlo: „Pojďme si zahrát kampaň, stejně nemáme co dělat a budeme tomu říkat korona kampaň.“ Takhle to začalo. Neměli jsme ani žádný cíl, prostě jsme chtěli začít dělat obsah pro lidi, kteří sedí stejně jako my doma a najednou se to zvrhlo v to, čím to je teď.



Je něco, co bys při hraní DnD doporučil nováčkům?

Prostě hrajte. Kašlete na to, že občas něco uděláte špatně, to nevádí. Nebojte se kopírovat vaše oblíbené světy. Nechtějte být hned nejlepší a hned to dělat dobře, to nejde. Pravidlo není zákon. Je to doporučení, nemusí se úplně dodržovat.

Plánujete do budoucna nějaké inovace?

Plánujeme jich teď do budoucna spousty, ale ty neřeknu. Ty budou velké. Možná se ještě budou vymýšlet jiné věci. Dlouho uvažujeme o tom, udělat nějakou talkshow jenom ohledně naší hlavní kampaň.

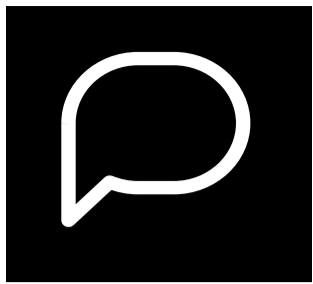
Budete chtít rozjít nějaký podobný projekt jako je Na tahu?

Budeme se spíše soustředit na zlepšování Na tahu. Dotahování šroubků, nějaký posouvání v kvalitě. Když se do tohohle zakousneme, časem to klidně může být i na plný úvazek. Minimálně pro pár lidí z nás. Peníze už to nějaký generuje z twitchu a „donatů“, protože nás lidi mají rádi, ale v tuhle chvíli se to prostě dává na kopici a zpětně se z toho uplácí věci, který máme, takže různý předplatný služeb, který k tomu potřebujeme, a pak se nakupuje různá technika na nějaký to živý hraní, který jsme teďka dělali v rámci toho festivalu. Tam už jsme nějakou techniku nakupovali.

Uskuteční se festival znovu?

Další rok to rozhodně plánujeme zase udělat. Budeme to plánovat dýl jak měsíc předem, naopak teď jsme si to vyzkoušeli. Pro nás to byl takový nultý ročník, pokus, a povedlo se to. Nebyl ani žádný velký problém. Lidi to bavilo. Živé hraní dračáku vyšlo a příští rok to budeme chtít udělat i větší.

text: Kristýna Hušková
foto: raxarts.com



ZNÁTE SE S: Šimonem Leitgebem?

nizoval svůj literárně-hudební pořad Mezi náma, postupem času jsme se domluvili, že bych mohl organizovat i další akce. Letos jsem tak měl na starost zhruba devět různých eventů a tím mé podílení na festivalu vzrostlo.

Kvůli pandemii koronaviru jste museli festival přesunout. Bylo s tím hodně komplikací?

Ano, měli jsme velké problémy. Literatura Žije se tradičně koná koncem dubna, ale kvůli koronaviru jsme museli všechno přesunout na září. Přišli jsme o některé spisovatele i o kapely a celý program prošel přehodnocením. Například můj kamarád z Británie, básník Dean Atta, plánoval přiletět, což přirozeně nemohl. To byla velká škoda, protože letošní ročník měl ambice stát se tím z části mezinárodním.

Jaká je tvoje vize festivalu do dalších let? Chtěl bys jej udělat mezinárodní, jak jsi naznačil?

Jasně, už jsem s Deanem domluvený, že do Čech přiletí. Čekáme jen, až se umírní situace. Taky jsem domluven s kamarády z Polska, s některými spisovateli ze Slovinska nebo i z Ukrajiny. Máme navázány různé spolupráce, takže se určitě našeho festivalu v Českých Budějovicích zúčastní.

Pracuješ teď na nějaké nové knize nebo projektu?

Plánovali jsme s básníkem a prozaikem Miroslavem Bočkem smísit naše pořady, Literární šleh a Mezi náma. Výsledný pořad naší spolupráce měl proběhnout na konci října, bohužel to vypadá, že se kvůli situaci s covidem neuskuteční. Stále se taky připravujeme na další ročník Literatura Žije, který by měl být jako obvykle na jaře. A co se knížek týče, píšu teď knihu Plechový oceán, kterou bych chtěl volně navázat na již existující Betonovou pláž.

text a foto: Šimon Rybář



Šimon Leitgeb je českobudějovický básník, autor několika knih, například novinky Betonová pláž a organizátor literárních festivalů, mimo jiné i Literatura Žije. Vystudoval Česko-anglické gymnázium, v současnosti vlastní e-shop Nášivkárna.cz, kterým se společně s prodejem vlastních publikací živí. Jeho básně se objevily v mnohých českých časopisech a v roce 2016 byly zařazeny do antologie Nejlepší české básně podle časopisu Host.

Kdy jsi se začal zajímat o literaturu?

O literaturu se zajímám od svých třinácti let, kdy jsem začal chodit na seminář tvůrčího psaní na našem gymnáziu. Později jsem se účastnil pár republikových literárních soutěží, z nichž jsem některé vyhrál. Od té doby se pohybuji na české literární scéně.

Dokázal bys stručně říct, jaký je hlavní cíl festivalu Literatura Žije?

Tak na to je snadná odpověď. Chceme vyvolat v lidech zájem o literaturu a o současné autory. Vystupují známí spisovatelé, ale i úplní začátečníci. Ti začínající mají možnost číst svá díla před publikem a získávat od zkušenějších kolegů cenné rady. Máme pestrý program, třeba stan s knihami na náměstí nebo náš literární trolejbus plný písničkářů a básníků jsou velmi oblíbené akce. Touto zábavnou a příjemnou formou vměšujeme literaturu mezi lidi.

K organizátorům literárního festivalu Literatura Žije jsi se přidal až letos?

Již dříve jsem v rámci Literatura Žije orga-

Hudebník MARTIN KAJABA z Českých Budějovic

V červnu vydal své první EP. Koncertuje nejen v Českých Budějovicích, ale i v Praze či Písku. Je studentem konzervatoře, kde studuje obor bicí. Řeč je o sedmnáctiletém hudebníkově Martinu Kajabovi z Českých Budějovic.

Kdo vlastně jsi? Hudebník, zpěvák, písničkář?

Vše, co dělám, nejlépe charakterizuje slovo hudebník. Jsem písničkář, textař, skladatel, bubeník a aranžér hudby.

Je ti 17 let a už jsi vydal své první EP, přibliž nám prosím, jak a kdy ses k hudbě dostal?

Už od malička jsem se učil hrát na flétnu a na klavír. Poté mě chytla kytara a začal jsem se jí věnovat naplno. Studoval jsem ji asi 4 roky, pak jsem se kytaru věnoval už jen jako samouk a začal jsem skládat vlastní tvorbu. Po roce mi začalo chybět hudební vzdělání, tak jsem se dal na bicí a v roce 2018 jsem se dostal na českobudějovickou konzervatoř, kde studuji dodnes.

Jak dlouho jsi na EP pracoval?

Byla to skoro roční práce. Na podzim minulého roku jsem začal celý koncept EP utvářet a vymýšlet aranže. Od ledna 2020 jsme nahrávali a vše jsme dokončili na konci května.

Je tam nějaká písnička, která je pro tebe něčím významnější než ostatní?

Všechny skladby jsou pro mě něčím výjimečné, ale nejvíce mám rád skladbu „Řeka času“, ta ve mně vyvolává spousty emocí.

V jakém ročníku konzervatoře jsi? Co plánuješ dělat potom?

Nyní jsem ve třetím ročníku. Po dokončení studia na konzervatoři bych rád šel na pedagogickou fakultu a po ní bych se ještě rád věnoval studiu skladby.

V dnešní době je jistě velmi těžké prorazit jako hudebník. Co vše pro to musí takový mladý umělec udělat?

Mnozí muzikanti spoléhají hlavně na sociální síť a na propagaci na internetu, ale bohužel to nestačí. V tom moři nových skladeb se spousta z nich lehce ztratí. Já spoléhám hlavně na živou produkci, a i proto si sháním tolik koncertů. Osobní kontakt s posluchači je pro mě nejdůležitější a nejdůležitější.

Rok 2020 nám dal pořádně zabrat. Jak zasáhlo tohle koronavirové období tebe jako umělce?

Zdraví je nejdůležitější a čas jsem využil jiným způsobem pro svůj rozvoj. Přes karanténu jsem pracoval v DM drogerii a to byl pro mě únik ze stereotypu, takový odpočinek od hudby. Samozřejmě mě mrzelo, že mi zrušili spoustu jarních koncertů a letních festivalů, ale nebylo to nic, co by se nedalo přetžit.

Vzpomněl by sis na nějakou vtipnou historku třeba z nějakého vystoupení?

Vtipnou ani ne, mám spíše smolné vzpomínky. Bylo to v červenci, byl krásný letní den, vystupoval jsem v Písku, ale asi po třetí skladbě se strhla vichřice, ta nám odfoukla noty a stojany a málem i stan, pod nímž jsme hráli. Nakonec jsme to nějakým záhadným způsobem utáhli a koncert odehráli, ale bylo to opravdu nečekané.

text: Elishka Tabrizi a Sofie Fošumová
foto: Elishka Tabrizi



letní vánek nám pročesává vlasy
společně tam posedáváme, tak jako symboly krásy
falešným zpěvem rozezníváme své hlasy
snad nám to okolní ptactvo odsouhlasí
červánky příchod noci hlásí
avšak my sněme dál, tma naši radost neuhasí

helianta



pod zraky vzdálených hvězd oči zavírám
kyslík do plic nabírám
a okolní svět nevnímám
jen myšlenkami na tebe se zabývám

helianta

noci ruku v ruce křížíme
v objetí pod stromem ležíme
nerušení večerní koncert slyšíme
srdcem se k sobě blížíme
k hvězdám na oblohu vzhlížíme
všechny pudy mjíjme
proto věčný osud sdílíme
avšak v realitě bydlíme
nebo ne?
třeba se mýlíme

helianta

nadchází Slunce svítání
světlo roušku noci zahání
otevírám oči, vstávání
již chybí mi tvé líbání
děkuji za společné snívání
toužím po dalším stmívání

helianta

chci opět pocítit tvé líbání
při měsíčním svítání
neukončit nekonečné do očí zírání
nikdo nám v naší lásce nebrání
sladkost květin nám pod nosy zavání
chybí mi tvé láskyplné bývání
dobrou noc, je čas vstávání
tvého srdce dobývání

helianta



do neznáma toť cíl náš
na obloze bílých mraků
letíme na křídlech ptáků
do země vznešených draků
utéct všem nežádoucím zrakům

helianta

ticho a tma
hvězdy na nebi
měsíc v úplňku
ty a já
já a ty
zíráme na sebe
ty na mě
já na tebe
mrtvé lásky cit
rozfoukává vítr

pseudonym: regina atramentaria



TEHDY-TAM

vítr s deštěm ti češe vlasy
hladina se prohýbá pod těžkými mraky
snažím se splynout s vodou
stát se součástí té divoký krásy kolem
za chvíli to na nás může spadnout
a nikdo si nevzpomene ani nevšimne
že teď tady žijeme trochu výš
tak o té chvíli aspoň píšu
a o tvých mokřých vlasech
vlajících ve větru

Anna



měním se v pláč
měním se v smích
měním se v krásu
měním se v spásu
měním se v zoufalství
měním se v troufalství
měním se v lásku
a měním se zas
měním se v sebe
a pak
měním se v prach

pseudonym: regina atramentaria



otevřel ses mi
zcela
a má zvědavost převzala otěže
a ty jsi najednou nebyl ten
za kterého jsem tě měla
ale to už bylo pozdě
protože mé srdce ti už
dávno patřilo
jsi má Pandořina skříňka

pseudonym: regina atramentaria

jak děsivě krásné
že žijeme v nostalgii
kterou pocítíme
až zítra

pseudonym: regina atramentaria

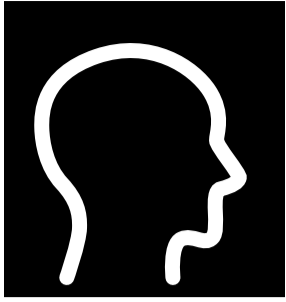
PROBUĎ

kreslíme si cigaretou
obrázky na divoký nebe
víc než kdy dřív víme
že jsme vzhůru

s nespoutanou silou
opakujeme pohyby rukou
jako bychom si pamatovali
naše první umění

skrz obrazy a jejich popel
tančí lehce jižní vítr
za chvíli poletíme s ním
vždyť dávno nespíme

Anna



Noc žvástů, aneb Pecha Kucha Night



Co si představíte, když se řekne Pecha Kucha? Nějaký orientální tanec? Nebo snad asijský street food? Tady už trochu přiihořívá. Alespoň co se původu týče.

Pecha Kucha Night (čti peča kuča) pochází z hlavního města Japonska, Tokia. Právě tam si v roce 2003 dvojice úctyhodných architektů, Astrid Klein a Mark Dytham řekla, že už má dost nekonečných a nudných sešlostí nad prezentacemi designérů a architektů, a přišla s úplně novým konceptem, Pecha Kucha Night (z japonského PechaKucha, neboli tlachání), jehož úkolem bylo vytvořit místo pro pravidelné setkávání lidí z oblasti architektury, kde mohou představit své nové projekty v trochu zrychleném tempu, ve formátu 20 krát 20. Každý vystupující měl tedy možnost připravit si prezentaci o 20 fotkách a o každé z nich mohl mluvit přesně 20 sekund. Možná se na tom některým z Vás nezdá nic zvláštního, ale mít přesně 400 sekund na předání nějaké myšlenky není úplně hračka. Člověk si tak musí dobře rozmyslet, co vlastně chce lidem předat, vytříbit svůj styl a zvážít každé slovo. Na ta zbytečná totiž není čas.

A protože svět je plný zbytečných žvástů a život je krátký, není divu, že se tento formát rychle rozšířil do všech koutů světa. Dnes se takové akce konají ve více než 230 městech napříč kontinenty a zdaleka nejsou omezeny pouze na oblast architektury. Zúčastnit se může zkrátka každý, kdo má lidem co nabídnout.

Do Česka se Pecha Kucha dostala až v únoru roku 2007, kdy se v Praze

konala její historicky první ročník. Postupně nabírala na popularitě a dnes se u nás pořádá téměř ve všech větších městech. Budějovice nevyjímaje.

Ty totiž patří mezi průkopníky v regionech, a to díky architektu Mirku Vodákovi z budějovického studia CB Architektura a partě lidí kolem něj. Elišky Štěpánové, Vladimíra Dolejška a dalších nadšenců. Samozřejmě také díky podpoře sponzorů Papírnickví Plojhar a města České Budějovice.

O úspěchu svědčí i fakt, že těchto večerů s naprostou výjimečnou atmosférou tvořenou mimo jiné i autentickými místy konání, do kterých se člověk jen tak nepodívá, proběhlo dalších osmnáct.

Ten poslední, devatenáctý, se uskutečnil po dlouhých koronavirových prázdninách 26. srpna v prostorách Letního kina Háječek. Zajímavých vystupujících bylo jako vždy až dost, od sportovního fotografa Michala Vítovce, přes zpěváka Vác-Lava či polární vědkyni Marii Šabackou až po spisovatele, cestovatele, novináře a vydavatele magazínu BUD Live Honzu Cempírka, který kdysi způsobil poprask v literárním světě svojí prvotinou „Bílej kůň, černej drak“ vydávaje se za vietnamskou autorku Lan Pham Thi a od té doby svými aktivitami víří stojaté vody nejen budějovického rybníčku. No uznejte sami, na své si přišel opravdu každý. A kdo ne, určitě si na své přijde na té dvacáté. Uvidíme se tam?

text: Markéta Kubešová
foto: facebook



HUMBOOKFEST i v době koronavirové



Festival Humbookfest, který už pátým rokem oslovuje tisíce knihomolů, se letos premiérově konal kvůli koronavirovým omezením online na youtube a instagramu 10. října.

Jeho cílovou skupinou jsou právě mladí lidé a tedy propaguje hlavně žánr young adult, není to však podmínkou. Také se letos festivalu zúčastnili ryze čeští autoři a autorky (Pavel Bareš, Theo Addair, Kateřina Šardická a mnoho dalších).

Program Humbookfestu se ovšem

příliš nelišil od „normálu“. Opět byly zahrnuty soutěže, cosplaye nebo třeba i zajímavé rozhovory o tom, jak taková kniha vlastně vzniká. Hostem také byl režisér filmu V síti a Marika Pecháčková, autorka navazující knihy Kdo chytá v síti.

Na instagramu už před festem proběhlo spousta „warm upů“, které nám účinkující autory představily.

Samozřejmě atmosféra tohoto humbookfestu má úplně jiné grády než u předchozích ročníků. Zároveň to má však spousta výhod pro čerstvé fanouš-

ky, kteří za účast nechtějí platit, jelikož není, jestli to za to stojí, protože tento Humbookfest je zdarma a můžete se na něj podívat i s odstupem času. A mázací si za neutracené peníze mohou koupit třeba tematické svíčky nebo oblečení.

Proto i přesto, že letos je všechno jinak a nepotkáme se se známějšími zahraničními autory a neulovíme jejich podpis, můžeme se zúčastnit alespoň virtuálně a pokusit se si to užít i tak.

text: Markéta Srbová
foto: humbook.cz

Žižkárna fest aneb Jak se mají v kasárnách



Během babího léta České Budějovice rozhodně neusnuly na vavřínech a kulturně kvetoucí město dohánělo zakonzervované jarní měsíce. Sluné počasí přálo zejména Žižkovským kasárnám, které se za poslední dobu dostaly do hledáčku širšího spektra návštěvníků.

Projekt Žižkárny začal krystalizovat na jaře minulého roku, kdy pětice nadšenců, za pomoci ochotných dobrovolníků, obnovila ladem ležící místo a vytvořila nový multikulturní prostor Českých Budějovic. Její start se nesl ve spojitosti s Budějovickým Majáles 2019, jenž svým programem oživil čerstvě dýchající areál.

O pár měsíců později, v průběhu tzv. koronaprázdnin, kasárny čekaly znatelné změny, zejména rekonstrukce vnitřní kavárny formou pořízení nového baru, instalace světel, opracování cihlových zdí nebo vylití podlah. Inovace zasahovaly i do organizačního týmu. Proběhl nábor nové krve a utvořila se tak skupina 10-15 dramaturgů, kteří se zde mo-

hou realizovat. „Pro zájemce jsou dveře stále otevřené, takže pokud máš chuť sdílet své nápady, neváhej se Žižkárně ozvat,“ vzkazuje hlavní dramaturg Pája Heyduková.

Léto by se dalo považovat za zkoušku toho, co lidi z Budějovic zajímá. V rámci hygienických opatření byly představeny nové venkovní body programu jako jsou farmářské trhy, Street Food Market, letní kino nebo táborákový večer. Za prázdninovou zmínku stojí i jedinečný koncert Katarzie a Amelie Siby, který vyrazil dech nejednomu posluchači.

Druhý víkend v září posloužil organizátorům Žižkárny k představení jejich prvorozeného festivalu, Žižkárna festu. S dvoudenním Open Airem si měli možnost potkat malí, mladí i zralí jedinci, každý si našel to své. Od Slam poetry, malování židlí, divadlo SUD, FAMU filmy přes Street Food Market, buskery po rozmanitý hudební program. Premiéru zde měly i komentované prohlídky areálu společně s výstavou fotografií

prezentující proměnu kasáren. Kromě českobudějovických stálic vystoupila výraznější jména zastoupená zpěvačkou Aiko, kapelou I Love You Honey Bunny nebo švédským interpretem Big Killlem. Celý festival dovršila afterparty v podobě Silent Disco, které roztančilo návštěvníky do brzkých ranních hodin. Vysoká frekventovanost festivalu mile překvapila organizátory, kteří tento víkend považují za zatím produkčně i organizačně nejnáročnější akci.

Žižkárna by se také ráda ubírala směrem Open space pro kreativce a veřejnost, nejlépe v multigeneračním měřítku. V budoucnu se také můžeme těšit na beachvolejbalové hřiště, redukci betonových ploch či zatravněnou chill out zónu. Zda se plány naplní je ve hvězdách, stejně tak jako momentální situace, která kultuře moc nepřeje. My ale Žižkárnu a jejím nadšencům držíme palce a těšíme se na další ročník Žižkárna festu.

text: Jarmila Kytlicová
foto: Kuba Zeman

Potřebují Budějovice další nákupák?

Na počátku září minulého roku upozornilo nemálo místních médií a politických uskupení na vizi nového obchodního domu. Ten by měl i s parkovištěm pro 300 vozidel vzniknout do roku 2021. Stavba, kterou naplánovala Teplická společnost JTH Group, jejímž vlastníkem je developer Jaroslav Třešňák, by měla vyrůst v prostoru bývalých kasáren mezi ulicemi Evžena Rošického, Husovou ulicí a parkem 4Dvory. Pan Třešňák zde vlastní několik pozemků a ten, na kterém by se stavba měla realizovat, má přibližně 2 ha a nyní je porostlý zelení.

Mnoho občanských iniciativ, zejména těch ekologicky smýšlejících, vyzvalo občany, aby se do 13. října minulého roku k záměru vyjádřili a poslali své

připomínky na krajský úřad. V následujících týdnech se měl projekt dostat na základě těchto návrhů do tzv. řízení EIA, které posuzuje vliv stavby na životní prostředí. Nejvíce kritizovaným bodem projektu bylo především nedostatečné využití moderních ekologických řešení. Při realizaci původního návrhu by totiž blízko Vrbenských rybníků stála jen další „plechová krabice“.

Investor však krátce po zmíněném termínu návrh projektu stáhl a v polovině prosince jej nahradil novým, který již ekologické prvky obsahuje. V plánu je například výsadba stovky stromů, zelená střecha či retenční nádrže. Všechny tyto opatření jsou namísto, jelikož zachycování vody v krajině a snižování teploty ve městě jsou v poslední době

velmi aktuální a je na ně kladen stále větší důraz. Tento krok velké developerské firmy také dokazuje, že aktivita občanů má smysl a není radno ji podceňovat.

Co bude po tom všem následovat? Návrh bude znovu putovat útrohami magistrátu, jehož členové si mohou sjednat schůzku s panem Třešňákem a domluvit se s ním na některých dalších úpravách. Nakonec to však vypadá, že záměr bude muset být schválen, jelikož je plně v souladu s územním plánem města. Otázkou však stále zůstává, zda je další nákupní středisko s velkým parkovištěm poblíž Nákupního centra Géčko či centra Čtyři Dvory potřeba.

text: Jana Kolařová

příloha: grafické podklady projektu



Švédské stoly aneb Jací jsme

– recenze na sbírku fejetonů M. Viewegha

Všichni nepochybně známe nechvalně proslulý stereotyp Čecha na dovolené – Člověk charakteru spíše neurvalého, který má svůj mateřský jazyk za prostředek mezinárodní komunikace a tudíž odmítá promluvit jakkoli jinak a který považuje snídaňový bufet za bezplatný zdroj občerstvení na pláž.

Právě tímto i mnoha dalšími více či méně zveličenými rysy občanů naší republiky, stejně jako nejrůznějšími politickými i sociálními úkazy se známý autor Michal Viewegh zabývá ve své knize „Švédské stoly aneb Jací jsme“. V padesáti sedmi fejetonech psaných v letech 1994 – 1995 a 1999 – 2000 zejména vyniká jeho humorně pojatá kritika tehdejšího premiéra Václava Klause, ať už v podobě samotného námětu fejetonu či nenápadné poznámky.

Přestože letos kniha slaví 20. výročí od prvního vydání, je nespočet myšlenek v ní zachycených stále relevantní. Je však třeba se více než na konkrétní osoby či okolnosti soustředit na hlubší význam a nadčasové principy, které jsou v jednotlivých fejetonech ukryty, jako například varování před nebezpečným vlivem bulvárních časopisů a pořadů v televizi postrádajících hloubku či prázdné sliby a floskule politiků. Některé pasáže knihy mohou být těžší k pochopení pro ty z nás, kteří



tehdejší politiky a osobnosti znají jen okrajově, a tudíž se může stát, že nám tu a tam unikne některá narážka na její charakteristické vlastnosti.

Co se mých dojmů z knihy týče, musím říci, že jsou převážně pozitivní. Rozhodně mi velmi vyhovuje autorův suchý humor a sarkasmus, který provází každý z jeho fejetonů. Musím také ocenit, že se dokáže lidí či věcí, se kterými obvykle spíše nesympatizuje, zastat, má-li dojem, že jsou neprávem kritizováni. To dokáže málokdo a tato schopnost rozhodně poukazuje na fakt, že nejde o člově-

ka, který z principu někoho nenávidí, ale který hodnotí jeho činy či chování v konkrétních situacích. Zvláště silně na mě zapůsobily popisy úpadku zájmu o kulturu a nemohla jsem, než si uvědomit, že k vytrácení schopnosti lidí pochopit složitější či metaforické formulace pozvolna dochází již několik desítek let. Lidé si neuvědomují, jak důležitou součástí života jsou nejen znalosti čistě pragmatické, ale také určité povědomí o kulturním dědictví, protože nám pomáhá pochopit mnoho věcí či nás alespoň nutí nad nimi přemýšlet.

Je vidět, že se autor snažil (podle mého názoru úspěšně) zabývat co nejvíce aspekty našeho národa, protože dokáže psát z pohledu intelektuála, stejně jako zcela obyčejného občana. Mně osobně mnohem více vyhovovala témata zabývající se politikou a určitými společenskými jevy, než například ta o stereotypním chování mužů a žen či náctiletých, ale i přes vše, co Viewegh v knize píše, je nakonec i každý Čech úplně jiný, tudíž doporučuji si knihu přečíst a udělat si vlastní názor, který je jedním z klíčových faktorů umožňujících správné fungování občanské společnosti.

text: Tereza Ederová

foto: archiv

NEVIDITELNÁ VODA



Kapalina, bez níž bychom nepřežili. Jejím účelem není jen hašení žízně. Používáme ji denně na sprchování, splachování, zalévání kytek, vaření nebo praní. Každý den spotřebuje průměrný Jihočeň asi 85 litrů pitné vody. V tom ovšem není započtena voda virtuální a tou se nyní budeme zabývat.

Virtuální voda neboli vodní stopa je voda, které je zapotřebí na výrobu určitého produktu. Není vidět, přesto je skutečná. Je označována barvami: zelená – dešťová voda, modrá – povrchová či podzemní, šedá – znečištěná či znehodnocena výrobou. Člověk ji průměrně denně spotřebuje asi 4 000 litrů.

Na pouhý jeden šálek kávy padne 140 litrů virtuální vody, do tohoto astronomického čísla se započítává voda potřebná k zalévání kávovníku, ke sklizni kávových bobů, k jejich oloupání a vyčištění, k pražení, k mletí a nakonec zalití vroucí vodou. Za 1 kg hovězího masa se skrývá 15 000 litrů vody, to proto, že krmivem pro krávy je sója nebo kukuřice, tedy rostliny, které potřebují hodně vláhy. Na jeden litr piva se při výrobě spotřebuje 8 litrů virtuální vody, a to bez vody, která je potřeba na růst ječmene a chmelu. Je tam započítána voda, která se spotřebuje na výrobu sladu, jeho čištění a máčení a hlavně voda varní, která tvoří 70 – 80 % jeho hmotnosti.

A co oblečení? Obléct si džíny je

jako spotřebovat 15 000 litrů vody. Na tričko se spotřebuje až 3 000 litrů vody, na prostěradlo 10 000 litrů. Na jeden kilogram bavlny až 30 000 litrů vody. V poslední době je stále populárnější oblečení z konopí, které má pro naši planetu mnoho výhod. V porovnání s bavlnou je na výrobu technického konopí potřeba jen polovina vody, jeho pěstování spotřebuje o 95 % pesticidů méně než bavlna. Má čtyřikrát větší výťažnost než bavlna. A může se pěstovat v EU, protože není tolik náchylné na klimatické podmínky.

Hodně vody se spotřebuje také na výrobu elektroniky. Váš mobil je jako plná nádrž o objemu 1 000 litrů vody. Za stolním počítačem si můžete představit zahradní bazén s 20 000 litry vody. Teď už Vás možná nepřekvapí, že na osobní auto se spotřebuje až 1 000 000 litrů vody a na rodinný dům 6 000 000 litrů vody.

Být ekologem tudíž neznamená jen správně třídít odpad, ale je také důležité omezit spotřebu nadbytečných věcí. Pořádně si rozmyslet, kolik triček chci a kolik potřebuji, jak často je nutné vyměnit svůj mobil za nový nebo kolik jídla necháme denně na talíři v jídelně. Kdyby se každý z nás trochu omezil, znamenalo by to mnoho.

text: Hermína Ottová

foto: archiv



ROUŠKOVANÁ

Oprášit šicí stroje, naběhnout do švadlenek. Zlaté české ručičky jsou opět volány do akce jménem roušky. Ti méně zruční, nebo ti časově zaneprázdnění, si také starosti dělat nemusí. Stačí si udělat zastávku v nejbližším obchůdku. Věřte, roušky teď najdete i v těch obchodech, ve kterých byste to zaručeně nejméně čekali. Garance slušné ceny tu sice není, ale kdo by si za pocit bezpečí nepřiplatil.

Léto bez roušek jsme si užili, do Chorvatska nás přece jenom pustili. Slovo typu „druhá vlna“ se již nějakou dobu zdá být jako slovo přísně zakázané, zatímco už několikrát den po sobě lámeme rekordy v počtu pozitivně testovaných. A tak ministr zdravotnictví usoudil, že možná opravdu přichází čas zakročit. Když zapomeneme na všechna předešlá prohlášení o tom, že plošná opatření už nebudou, stále je tu pár věcí, které někdo prostě nedomýšlí. Jedna z nich je určité zmatečnost, se kterou jsou opatření vydávána. Seznam výjimek z nošení roušek vydaný ministrem zdravotnictví je totiž tak dlouhý, že přečíst ho trvá déle než doba, za kterou ho Andrej Babiš stihne celý změnit. Proto jako jediné racionální řešení mezi čekáním na další rozhodnutí shora vidím jednoduchý trik – a to prostě a jednoduše nosit jednu roušku vždy a všude s sebou. A co bude dál, to stejně nikdo neví.

text: Natálie Mertová

foto: Natálie Malcová

Pes, přítel člověka . . . Člověk, přítel psiho života

„Ať pracuješ, jakkoliv tvrdě, někdo pracuje tvrději než ty“. Míněným člověkem bude podle některých Dagmar Šimová, hlava dočasného psiho depozita jménem Pes pro Život, kde každý pejsek, ať už agresivní, nemocný či plachý, najde domov, než si ho nějaká dobrá duše vezme do trvalé péče.

Raději než jít s více známým stylem péče, tedy psiho útulku, PPŽ si na sebe bere zodpovědnost, postarat se o ty nejproblémovější ze všech. Psi přichází agresivní, pochroumaní nebo nemocní a vycházejí zdraví, vychovaní a připravení i na člověka, který nikdy psa neměl. Další změna oproti typickému útulku je, že PPŽ se o své psy stará i po tom, co jsou z jejich rukou pryč, a to občasnými zprávami majitelům, jak se pejsek má.

Zajímavým příkladem jednoho takového psa je Ronald. Ron byl zachráněn z betonového vězení, potrháný a agresivní. Ve zmíněné díře žil několik let, dokud se ho neujalo depozitum PPŽ. To bylo na konci listopadu 2018. Trvalo to celkem 3 týdny a pár návštěv veterináře a Ron už chodil bez náhubku a hrál si s hračkami jako malé štěně. Někteří by na první pohled řekli, že Ron je ztracený případ, ale ukázalo se, že tomu tak není a nyní si Ron užívá šťastného života s jeho trvalou rodinou.

Je jasné, že tato práce je jak energeticky, tak finančně náročná, a ne každý má tu kuráž nebo schopnost chopit se takového úkolu. V tuto chvíli žije PPŽ pouze z vlastní kapsy, hrstky malých sponzorů a jejich Aukce,

kde prodávají od podomácku vytvořených šperků po příslušenství pro pejskaře, takže i člověk, který zrovna nechce psa může depozitum podpořit a stále z toho něco získat. Právě teď se chystá jedna z největších aukcí, kterou PPŽ za těch několik let připravil, a to konkrétně Vánoční. Aukce se děje přes Facebook a mohlo by to být skvělé místo například na nalezení Vánočního dárku.

Pokud, se ale rozhodnete si nějakého toho psa pořídit, nemáte času zase tolik. Aktuálně je v PPŽ v péči pouze Hektor, další případ týraného psa, který se ale zotavil neobyvykle rychle, a ačkoliv není tak sociální jako jiní psi, může to být skvělý přírůstek do rodiny. I kdybyste ale nestihli zrovna Hektora, je tu možnost sledovat stránky PPŽ přes Facebook, aby jste měli nejaktuálnější informace, například i o ztracených kočkách nebo psech, které

tam často sdílí.

Mít domácího mazlíčka, obzvláště pejska, je v dnešní době velmi populární, ale ne každý má prostor nebo způsob žití, který sedí k vlastnictví a starání se o psa. Kvůli tomu může být proces adopce u PPŽ trochu složitější než jinde, nicméně v zájmu je blaho pejsků a jejich budoucnost. Ať už je tedy člověk milovníkem psů a má jich doma hned několik nebo je to tichý obdivovatel psí rasy, je tu vždy způsob podpořit své čtyřnohé přátele, kteří to potřebují nejlépe a faktem je, že v podobných situacích, i seběmensí pomoc se vždy hodí.

text: Dominik Machula
foto: Veru Šimová



DIVADLO PAMĚTI NÁRODA nově v Českých Budějovicích

Tak už máme Divadlo Paměti národa i v Českých Budějovicích! Ale co je to vlastně za divadlo a v čem se liší od těch, která známe?

Nejdříve snad stojí za to říct něco málo o Paměti národa jako takové. Tato sbírka vzpomínek pamětníků, kteří zažili dva totalitní režimy nacismus a komunismus, patří k nejrozsáhlejším v Evropě a online je veřejnosti přístupná již od roku 2008.

Sbírku Paměť národa spravuje společnost Post Bellum (latinsky po válce, pozn. redaktorky), kterou založili novináři a historici, aby zaznamenali osobní vzpomínky lidí na druhou světovou válku a komunismus.

Samotné Divadlo Paměti národa je projekt, díky němuž se setkává 20. s 21. stoletím. Mladí lidé, ve věku od 12 do 18 let, se scházejí jednou týdně, aby převedli skutečné příběhy na divadelní prkna. Členové divadelního kroužku se tak nejen seznamují se základy herectví a tvůrčím procesem inscenace, ale prožívají malou cestu časem do 20. století, díky níž poznávají moderní historii naší země.

Jednorázovými projekty divadla



jsou představení, která vznikají při zvláštních příležitostech a zobrazují významná data či události. Takovým projektem je například vystoupení ke Dni válečných veteránů.

Na mezinárodních projektech se divadlo podílí se zahraničními partnery. Jednak cestuje za hranice, kde se vzájemně představují metodiky divadelní práce na kroužcích, a jednak přivádí mezinárodní projekty do Česka. Mimo jiné Divadlo Paměti národa, spolu s dalšími evropskými městy, každoročně připomíná Mezinárodní den památky obětí holocaustu (projekt Paměť jsme my 2019, 2020). Mezi další mezinárod-

ní projekty patří např. projekt Hidden Tracks (hledání hudby a písní, které se vytrácejí z povědomí) nebo Meeting Unknown (představení českých a belgických studentů jako vzájemná inspirace pro další divadelní činnost).

K Divadlu Paměti národa se až do loňského školního roku mohli přidat lidé v Praze, Brně, Ostravě, Olomouci, Hradci Králové, Pardubicích, Plzni nebo na Klatovsku. A od letošního září máme toto nevěšdní divadlo i v Českých Budějovicích, konkrétně v Ateliéru 3D při Jihočeském divadle.

text: Patricie Horová
foto: Paměť národa

POSLEDNÍ SLOVO



„Jsme ve válce a ve válce se jemná opatření příliš neaplikují,“ zatroubil na polnici vrchní velitel ozbrojených sil, pan prezident Miloš Zeman. Co na tom, že ještě nedávno – stejně jako pan premiér – patřil k hlasitým kritikům celoplošných protiepidemických opatření. Časy se prostě mění. A bývalého „mladého a slušného“, jak jej ještě před pár měsíci pochválil sám pan premiér, absolventa českobudějovického gymnázia a právníka Adama Vojtěcha střídá v čele ministerstva zdravotnictví panečku jiná šarže – Roman Prymula, plukovník v záloze, s jednou frčkou navíc už by byl generál. Právě on přichází podle svých slov „dodělat něco pro premiéra“. A co by měl vlastně dodělat?

Zatím to vypadá na českou kulturu. „Nezavírejte nás,“ zní nejdříve prosebně od českých hudebníků, později se přidávají i divadelníci. Zní to poněkud povědomě normalizačně. Nyní ona „drakonická“ opatření dopadají i na české pivaře, taktéž neodmyslitelnou část české kultury (ta tam je snaha zalíbit se českému pivaři slibem snížení spotřební daně). Zavírají se i školy, nejdříve ty vysoké, poté střední a už i základní. Jak se děti v první třídě budou učit číst a psát? A co kriticky myslet? Hlavní ale je, že když už zase omezují bohoslužby, aspoň ty nákupy, chrámy konzumu, nám, prostým Čecháčkům, nechali. Jednomu to připadne jako taková „salámová“ demokracie.

Ale věme slibu našich politických elit, že toto „drakonické“ opatření není stejně dočasné jako pobyt okupačních sovětských vojsk a že až budeme víc „odpovědní“, zas nám otevrou divadla, školy i hospody.

A i kdyby se nakonec přeci jen zjistilo, že dotyčná opatření způsobila více škody než užítka, určitě to pana prezidenta neodradí přichystat si na státní svátek nějaké to povýšení. Vždyť když se kácí les, létají nějaké ty třísky. A navíc, po bitvě je každý generál. Tak proč by to nemohl být zrovna Prymula. No ne?

Martin Volný

Vedneměsíčník vychází za podpory:



České Budějovice



Šéfredaktoři:

Natálie Malcová
Dominik Machula
Šárka Brunclíková

Redaktoři:

Jana Kolařová, Lucie Procházková,
Katka Rosenthalerová, Vilém Hlušík,
Pavla Rosenkrancová, Kristýna Janů,
Nikol Junková, Tereza Kučerová,
Tereza Janurová, Kristýna Hušková,
Karolína Irrová, Eliška Anna Kubíčková,
Simon Rybář, Eliška Tabrizi,
Sofie Fošumová, Markéta Kubešová,
Markéta Srbová, Tereza Ederová,
Jarmila Kytlicová, Hermína Ottová,
Natálie Mertová, Patricie Horová,
Anna Timrová

Poradci:

Markéta Durchanová, Martina Mašková,
Libor Staňek, Martin Volný,
Petr Kuthan

ZAPOJ SE!

Náš tým je po celý rok otevřen všem pisálkům, básníkům, kreativcům,

jednoduše každému, kdo se nebojí odpoutat své básnické střevo ze řetězu!

Že jsi nic podobného nikdy nezkusil? Jsi začátečník? To byl kdysi každý z nás. Proto dobře víme, že začátky jsou nejtěžší a s radostí tě jimi provedeme. Stačí nám jen napsat na náš FB nebo email redakce@vednemesisnik.cz.

A nebo nejlépe **přijď na jednu z našich schůzek**, o kterých se včas dozvíš na našem facebooku.